

Kapitola 7 – Spojenci

Daniel se vrátil do svého stanu. Byl vyčerpaný, protože ovlivňovat magií Princeznu je dost těžké. Snědl jablko a čekal, než se mu v hlavě srovnají myšlenky. Mohl si počkat těch pár vteřin. Dovolit si tento luxus výjimečně měl. Teď se události značně urychlí. Přišel ke stolu, kde byla malá truhla. Otevřel jí a našel v ní dopisy.

Drahá Gildo,

útok je naplánován na den těsně před slunovratem. Doražte do tábora a dostaneš svoji pomstu jak jsem slíbil.

Daniel Froid

Gildah od své návštěvy Ponyvillu toužila po pomstě. Chtěla zpět Rainbow Dash a pokud možno, tak by ráda zabila Pinkie Pie. Nehodlal jsem se jim míchat do osobních sporů, ale mít u sebe jednotku z gryfů je to, co mě zajímá. Jedná se o silné letecké jednotky, které mohou zvrátit nepřízeň počtů v náš prospěch. Daniel se podíval na další dopis, který patřil jedné z radních Fénixů, Wilhelmině.

Velevážená kancléřko Wilhelmino,

jak jsem slíbil tak konám. Za příslibení účasti vašeho dobrovolnického sboru jsem dostal vaší sestru Philomenu, dobrou přítelkyni Princezny Celestie, pryč z Canterlotu na bezpečné místo a je nyní na cestě k vám. Očekávám vaše dobrovolníky před slunovratem na domluveném shromaždišti.

S ctihodným pozdravem

Daniel Froid

Přesvědčit ostatní, aby udělali to, co chcete je snadné, pokud víte jak na to. Kancléřka Wilhelmina nechtěla nejprve o nějaké válce ani slyšet, ale stačilo pohrozit smrtí její sestře a hned se daly věci do pohybu. Daniel zabalil oba dopisy a pomocí své magie je odeslal. Vzal si další jablko a lehl si na pohovku. Také si telekinezí otevřel jinou truhlu a nechal k sobě doletět láhev vína. Chce to trochu uvolnit atmosféru a nervy.

Grey Tail se procházel se svou milenkou po náměstí uprostřed Canterlotu. Bylo hezké zapomenout alespoň na chvíli na válečné časy a jen tak beze strachu se projít, ale odkazy na špatné časy byly všude. Především nebyl tu skoro nikdo. Obchody byly většinou zavřené, domy zchátralé a jen občas se objevil nějaký poník. Ani s jídlem to nebylo zrovna dvakrát dobré. Všichni hladověli. Pravda, magií se dá jídlo vytvořit, ale nejde to napořád. Někde se ta energie prostě vzít musí, a když jí máte málo ani vaše schopnosti vás nezachrání. Grey Tail tu byl naposled několik dní před tím, než šel na frontu, kdežto Twilight sem zavítala naposled před

válkou. Veškerý svůj čas ale trávili spolu. Pro Grey Taila tu nebyla téměř žádná práce, takže měl často volno a Twilight ani pracovat nemohla. Měla nějaké zdravotní komplikace. Dvakrát týdně navštěvovala primáře místní nemocnice hřebce Blue Storma.

„Drahý?“ zeptala se ho smutně.

„Copak, zlatíčko?“

Twilight chvíli trvalo, než si zformulovala následující věty.

„Já mám hlad.“

Nic nového. Grey Taila hrozně mrzelo, že nemá jak jí utěšit a co má říct. V celém městě je ukrutný nedostatek jídla a není kde ho vzít. Na vesnicích to není o moc lepší.

„Neboj zlatíčko, mluvil jsem s jedním kapitánem. Zítra by měli přivést jablka.“

Nepřivezou. Většina jablečných sadů je spálená na prach a hodně zvířat zdivočelo. Jak by si rád dal hrneček čerstvého mléka nebo něco takového. Dokonce ani trávu v okolí jíst nemohou, neboť obsahuje dost jedovatých bylin a nebo je spálená.

Chvíli ještě šli po dlážděné ulici a pak Grey Taila něco napadlo.

„Twilight, něco mě napadlo.“

Oba se zastavili a ona se na něj zvědavě podívala.

„Asi před rokem tu byla taková malá restaurace, kde dělali výborné jídlo. Měli nějaké tajné sklady a já si jsem jist, že ještě trochu jídla mít budou.“

„Město je téměř vypleněné...“

Grey Tail se ušklíbl.

„Žádný strach, to místo je téměř neznámé.“

Twilight se ale stejně nenechala odbít.

„Ale vždyť...“

Grey Tail jí dal kopyto před pusou. Klekl si k ní a řekl:

„Drahoušku, nech se taky trochu překvapit ano?“

Kdyby neměla kopyto před tlamou, určitě by ještě chtěla něco namítnout, ale nakonec tedy povolila a jen tiše šla po jeho boku. Dorazili do zcela opuštěné čtvrti. Všude byla zničená okna, zatarasené dveře a opadávající omítka. V květináčích jsou povadlé květiny, střepy z těch spadlých jsou všude kolem a občas je na zemi i několik skleněných střepů.

„Greyi, mně se tady nelíbí,“ řekla mu.

„Vydrž.“

Šli dál. Tentokrát zabočili do postranní uličky a dostali se na malé nádvoříčko. Vskutku zde dřív bývala hospoda, ale zdá se, že už dlouho tady nikdo nebyl. Grey Tail přišel ke dveřím a zabouchal na ně.

„Nikdo tady není,“ odpověděl mu křik zevnitř. „Mazejte pryč!“

„Jsem kapitán Canterlotské stráže.“

„Můžete být třeba princezna Celestie, stejně vypadněte!“

„Jmenuji se Grey Tail.“

Žádná odpověď. Dveře se vrzavě pohnuly a objevilo se oko jedné klisny.

„Zopakujte to...“

„Grey Tail.“

Dveře se otevřely, ale nikdo v nich nebyl. Grey Tail pokynul Twilight a oba vešli dovnitř. Uvnitř byl poník v kápi. Pokynul jim, aby si sedli, což oba v mžiku udělali. Oba poté ucítili něco,

co už dlouho neviděli. Jídlo. Opravdové jídlo. Každému přinesl malou misku hrachové polévky dokonce s pravým hráškem. Oba byli vyhladovělí a začali jíst. Jejich hostitel ale nejedl. Jakmile dojedli, dal pryč misky, přišel ke dveřím a otevřel je.

„Už sem nechodte,“ řekl, když ho míjeli.

Jakmile vyšli ven a dveře za nimi se zabouchli, zamířili rovnou do Canterlotského hradu. Twilight už to nevydržela a padla na první lavičku, kterou našla.

„Proboha, co se to s námi stalo...“

Pegas nevěděl, co má odpovědět. Utěšil jí a odvedl domů, kde jí položil na postel.

„Musím ještě na hrad.“

Jenom mu přikývla a pak se věnovala dál svým smutným myšlenkám. Grey Tail se vrátil na Canterlotský hrad. Pozdravil se se stráží, kterou museli vykonávat klisny a šel dál až do Princezniných komnat. Chtěl si promluvit s někým o současné situaci, ale s Twilight to nešlo. „Princezno?“

Princezna ležela na sametových starších polštářích a dívala se z otevřeného okna. Pod ní leželo polomrtvé město a jí to zanechávalo šrámy na duši. To ale Grey Tail nevěděl. Myslel si, že válka byla z větší části její vina. V podstatě by se již dávno přidal k Princezně Luně, ale byl povinen k Twilight a i smysl pro čest a jeho povolání ho nechávalo na straně Celestie. Měl na ní smíšené pocity. Na jedné straně to byla ona, kdo svolal všechny do války. Na druhou stranu to byli ti ostatní, kteří se do té války tak houfně přidali.

„Nezdá se vám Canterlot krásný? Poníci spokojeně běhají po ulicích, hříbátka se smějí. Všude voní pečený chleba a město září květinami...“

Grey Tailovi se to nezdálo vtipné a dokonce ani normální. Nechuť k této karikatuře právě vládkyně se zvětšovala každým slovem. Patrně je dobře najedená a napitá, zatímco my ostatní se trápíme v bídě a hladu. Nakonec jí přece jen odpověděl.

„Poslední dobou je město trochu neklidné.“

Princezna se na něj nepodívala. Stále mluvila k sobě a jeho vnímala pouze jako nepatrný přízrak schovaný daleko v mlze.

„Nic netrvá věčně, příteli.“

Ona mě nazvala přítelem, projelo Grey Tailovi jako první hlavou. Je to skutečně ta pravá Celestie? Nebo se tu děje něco zvláštního? Podívala se na něj. Její oči byly tmavé. Černé. Z očí jí šlehaly modré energetické paprsky a ona pak padla na zem. Grey Tail k ní přiběhl, ale objevil se v černé mlze. Princezna stále ležela na zemi. Její bílá srst a zlaté ozdoby na ní stále visely a vydávaly drobné světlo v této odporné tmě. Najednou zaslechl hlasy. Hlasy zněly temně, přesto je ale poznával.

„Jsi určen k velkým věcem.“

Došlo mu, že mluví k němu.

„Já?“

„Ano. Čeká tě mnohé utrpení, ale nakonec dosáhneš štěstí, po kterém toužíš.“

„Moment, jak ale...“

Mlha zmizela. Grey Tail se objevil na prahu okna a vypadl ven z věže. Naštěstí jeho křídla mu stále věrně sloužila a on jen sletěl dolů do zahrad. Objevil se u staré, mechem porostlé zdi a snažil se utřídit, co se stalo. Pak ho něco praštilo do hlavy a on ztratil vědomí.

Probudil se v nějaké staré kobce. Na stěnách hořely svíčky a všude byly staré knihy.

Bylo tu vlhko, ale skoro žádné pavučiny, takže tu někdo byl. Pak si všiml postaršího jednorozce, který se na něj díval.

„Byl jsi za princeznou?“ zeptal se.

Grey Tail přikývl.

„Princezna je dlouhodobě nemocná.“

„Vypadala nějak divně.“

Stařec mu nabídl židli.

„Sedni si a poslouchej.“

Pegas udělal, co se mu řeklo.

„Princezna je velice náchylná na změny magie. Když se objeví nějaká velká zlá síla, tak ona velice trpí. S Danielem Froidem jsi se jistě setkal vid’?“

„Ano.“

„Ona je jím nedobrovolně ovládaná a to jí velice poznamenalo.“

„Jak jí mohl ovládnout?“

„To nikdo neví. Tedy kromě něj a jí. Budeme mít veliké štěstí, pokud se to dozvíme.“

Grey Tail si odfrkl.

„Kdo by o takovéhle štěstí stál.“

„Právě, pouze on. Ovládl jí během stovky let. Dokonce se říká, že jí i na chvíli popraskal roh. Ale to není potvrzené.“

„Co mám tedy dělat?“

„Buď tím kým jsi. Budoucnost už je daná a ty jí přežiješ, ale musíš se chovat tak jako dosud.

Budeš před sebou mít velké rozhodnutí, ale rozhodneš se správně.“

Chtěl se ještě zeptat, co se stane s Twilight, ale stařec ho teleportoval zpět na zahradu.

Odletěl tedy zpět za svou milenkou a pevně jí objal.

„Nebudeš mi věřit, co se stalo.“